NEREO ROCCO

FAȚĂ CU... NEREO ROCCO

INTERVIU CU CELEBRUL ANTRENOR AL LUI A.C. MILAN, LA UN SFERT DE VEAC DE CÎND A ÎMBRĂȚIȘAT ACEASTĂ PROFESIE

Nereo Rocco. Personaj pitoresc al fotbalului italian, intrat în grupul „clasicilor", alături de un **Fulvio Bernardini**, de un **Helenio Herrera** sau un **Oronzo Pugliese**. Are 61 de ani, dar vigoarea și energia lui nu arată deloc scurgerea atîtor ani. A devenit un fel de animator al lui A.C. Milan unde e de ani îndelungați mult mai mult decît un simplu director tehnic. Locvace, gata de o glumă, **Rocco** e un „subiect de aur" pentru ziariști care nu scapă ocazia de a-l întervieva. Iată, în rîndurile de mai jos, spicuiri dintr-o recentă convorbire avută de antrenorul deținătoarei „Cupei Italiei" cu un redactor de la „Tuttosport" din Torino, prilejuită și de împlinirea a 25 de ani de cînd a trecut pe „banca suferinței".

— Care a fost cea mai interesantă experiență din viața de antrenor ?

— Însăși modul cum am devenit... antrenor. Era în anii de după al doilea război. Nici nu mă gîndeam să mă dedic unei asemenea profesii. Îmi vedeam de meseria mea de măcelar. Așa, pentru destindere, mă îngrijeam de echipa Libertas, din campionatul districtual. Prin 1948, într-o duminică, președintele clubului nostru, care efectua și treaba de antrenor principal, s-a îmbolnăvit. Echipa trebuia să joace un meci la Peruggia cu formația de primă ligă, pe atunci, Triestina. Am învins și, în aceeași noapte, telefonul m-a trezit. Erau cei de la Trieste care mă solicitau ca antrenor. În primul campionat am sosit cu Triestina, după marea Torino din acea vreme, la egalitate cu Milan și Juventus. Aveam 36 de ani...

— Momentele cele mai frumoase ?

— Oh ! Sînt destule ! Acei trei ani ca jucător la Treviso... Sau frumoasele zile cu mica mea Triestina, care nu avea jucători celebri dar ce fotbal juca ! Sau ziua în care am fost chemat la selecționata olimpică... Sau primul meu titlu cu A.C. Milan în 1961—62... Sau acea „Cupă a campionilor europeni" cîștigată pe Wembley, tot cu Milan... Sau acel loc trei în campionat cu Torino, pronosticată ca sigură ocupantă a locului 15... Sau, poate, ziua în care Milan m-a rechemat după ce mă scosese pe ușa din dos...

— Care e colegul de profesie pe care îl stimați cel mai mult ?

— **Fulvio Bernardini**, pentru naturalețea lui, pentru sinceritatea lui. Chiar dacă pe teme profesionale sîntem, de cele mai multe ori, pe poziții adverse.

— Și colegul cel mai puțin simpatic ?

— Max Merkel. Niciodată n-am reușit să înțeleg modul său distant de a discuta, faptul că abordează o superioritate intangibilă pentru cei din jur.

— Care a fost situația cea mai jenantă în care v-ați găsit ?

— Da, e una de care îmi amintesc și acum cu oarecare jenă. Era prin anul 1960, eram antrenorul echipei olimpice. Ne aflam într-un cantonament, la Florența cred, cînd sînt chemat într-o seară, tîrziu, la telefon. „Cine e ?" întreb. „Agnelli", mi se răspunde de la celălalt capăt al firului. „La ce ziar lucrați ? Sînteți probabil unul dintre tinerii redactori pentru că nu vă cunosc..." am replicat. Vorbeam cu Umberto Agnelii, președintele Federației italiene d fotbal în acea perioadă. Nu m-am simțit deloc bine, e de înțeles, nu ? Firește, mi-am cerut scuzele de rigoare. Și astăzi cînd mă întîlnește, Umberto Agnelli îmi spune plin de veselie : „Tînărul ziarist te salută..." Și facem haz de confuzia de acum 13 ani și mai bine...

— Momentul celor mai mari nereușite ?

— Ultimele două campionate pe care le-am pierdut cu Milan la un punct diferență ! Nu mă consolez decît cu gîndul că am prevăzut eșecurile...

— Dorința cea mai mare ?

— Acea steluță pe tricourile roș-negre care întîrzie să vină... (n.r. În Italia echipele care au cucerit 10 titluri sau mai multe au dreptul să poarte, pe tricouri, o steluță în fire aurii prinsă de-asupra ecusonului. A.C. Milan a ajuns la nouă titluri și ratează mereu victoria nr. 10).

— Ce crede Rocco despre Rocco ?

— Că a făcut și lucruri bune, dar că a și greșit... De multe ori !

Îngînduratul Rocco...

RĂMAS BUN, EDUARDO GONÇALVES DE ANDRADE!

Deși echipa națională de fotbal a Braziliei se afla acasă și însuși **Pele** își permisese răgazul unei scurte vacanțe, în mijlocul familiei, aeroportul din Rio era asaltat de o mulțime de radio și tele-reporteri, de mii de „socios", anonimi, mult mai mulți — avea să remarce cineva, cu sarcasm — decît fuseseră la întoarcerea „caravanei" lui **Zagalo** din turneul afro-european. Neliniștită, mulțimea aștepta sosirea de la Houston a lui **Tostao** și răspunsul pe care oftalmologii de acolo aveau să-l dea unei întrebări chinuitoare : va prelua **Tostao** împovărătorul tricou al lui **Pele**, sau — dimpotrivă — va fi nevoit să abandoneze fotbalul, dedicîndu-se studiilor de științe economice ?

Suporterii fremătau, crainicii continuau să lungească explicațiile lor despre acest „jugador genial", mingiat **Tostao** datorită gabaritului său (1,66 m), după numele celei mai mici monede aflată în circulație în Brazilia, vînzătorii de cafea făceau treabă bună, cînd Boeingul s-a oprit, istovit, la capătul pistei. Flash-urile au prins viață și zumzetul aparatelor de filmat a înlocuit — ca la o comandă generală — vacarmul reactoarelor. Scara a fost așezată lîngă pîntecul avionului, care — printr-o ironie a soartei — se chema „Speranța", și călătorii au început să coboare, agale, preocupați, unul cîte unul... În sfîrșit, iată-l pe **Tostao**. Apare pe prima treaptă și clatină din cap, rostind cu voce strangulată cîteva cuvinte, răzlețe, pe care nu le poate capta decît un radioreporter mai abil, trecut dincolo de cordonul polițiștilor : **„Îmi pare rău... Va trebui să încetez să mai joc. Medicii mi-au interzis orice efort. Pentru mine, fotbalul a murit".**

Suporterii au înțeles gestul, născut din durere și neputință, și o imensă tăcere, nefirească, s-a așternut peste aeroport. **Dirceu Lopez**, prietenul din totdeauna al lui **Tostao**, fostul lui coechipier de la Cruzeiros Belo Horizonte, și-a ascuns fața în mîini, izbucnind în plîns... După ceasuri de îndoială și speranță, nu, nu mai există nici un dubiu : la 26 de ani, cariera unuia dintre cei mai mari fotbaliști ai acestei epoci, era terminată.

În 15 minute — cît durase ultima consultație de la Houston, ulterioară celei de a treia operații — **Tostao** devenise, simplu, **Eduardo Gonçalves de Andrade**, un eminent student al Academiei de Comerț din Rio. Atît și nimic mai mult...

Se zice că în clipa aceea, Brazilia fotbalistică a fost la fel de tristă ca în ziua cînd corabia lui **Feola** naufragia la campionatele lumii, amărînd sufletele a mii de suporteri pasionați.

O comparație care vorbește de la sine.

Micutul Tostao, în focul luptei pentru balon, se dovedește posesorul unei detente de invidiat.

UN JUCĂTOR CA ORICARE ALTUL ? !

A debutat devreme. La 17 ani, figura în prima echipă a lui Cruzeiros Belo Horizonte, alături de **Piazza** și **Dirceu Lopez**, un debut furtunos, cu goluri-surpriză, care l-au recomandat cu prisosință selecționerilor reprezentativei. În 1966, în meciul contra Ungariei, de la World Cup, și-a trecut în palmares cea de a cincea selecționare, sărbătorind-o prin înscrierea golului de onoare al brazilienilor, dar înfrîngerea a atîrnat — se vede — prea mult în balanță, căci pentru partida următoare, cu Portugalia, antrenorul **Feola** l-a preferat pe **Silva**, **Tostao** rămînînd cu șireturile dezlegate, pe banca de rezerve...

Pentru „rușinea" din Anglia a plătit, într-un fel, și **Tostao**. Doi ani, porțile echipei naționale i-au fost ca și închise, chiar dacă **Aimore Moreira**, urmașul lui **Feola**, l-a folosit sporadic, mai degrabă în partide amicale.

A fost nevoie ca fruul reprezentativei să fie așezat în mîinile unui ziarist, **Joao Saldanha**, pentru ca talentul și abilitatea lui **Tostao** — unite cu înțelepciunea lui **Pele** — să fie exploatate. În „preliminariile" pentru El Mundial, **Saldanha** l-a trimis pe „micuțul" **Tostao** lîngă „uriașul" **Pele** și calificarea Braziliei a fost triumfală : șase meciuri, șase victorii, 23 de goluri marcate, două primite, și pentru prima oară atenția lumii fotbalistice era atrasă de un golgeter cu nume de... monedă ! **Tostao** marca 10 goluri din cele 23, în vreme ce **Pele** „semna" numai cinci...

În Mexic, la cererea lui **Zagalo**, **Tostao** încearcă să devină „vîrf de lance", un post pe care nu mai jucase și pentru care puținele sale calități fizice nu-l recomandau. Din cele 19 goluri ale noii campioane mondiale, **Tostao** nu va marca decît două, dar el se va afla la originea altora, deplasările sale derutante și pasele sale inteligente facilitînd „ungerea" ca golgeter a lui **Jairzinho**, jucător care — lipsit de **Tostao** și de **Pele** — nu va mai izbuti niciodată să repete „isprăvile" din Mexic.

TRICOUL NR. 10 RĂMÎNE VACANT

Ultimul an a fost nespus de trist pentru **Tostao**, fotbalistul cel mai îndrituit să îmbrace tricoul cu nr. 10 al echipei lui **Zagalo**, rămas vacant după retragerea lui **Pele**.

Transferul de la Cruzeiros la Vasco da Gama a fost urmat de surprinzătoare dureri la ochiul sting. O primă operație pe retină l-a împiedicat să-și onoreze cum ar fi dorit contractul cu Vasco ; o a doua l-a împiedicat să joace la „Minicupa" mondială de anul trecut ; în sfîrșit, o a treia l-a împiedicat să treacă Oceanul în „expediția" lui **Zagalo** din această vară...

Iată, destinul i-a refuzat șansa de a prelua gloriosul tricou al lui **Pele**, punînd capăt — ca o cădere de ghilotină — unei cariere extraordinare. Plecînd de pe gazon, la numai 26 de ani, **Tostao** umple de regret sufletul a milioane de iubitori ai fotbalului, din Brazilia sau de aiurea.

Carnet extern

UN BARAJ ȘI IMPLICAȚIILE LUI

Miercuri 26 septembrie, la Moscova, se va desfășura prima manșă a barajului dintre cîștigătoarea seriei a IX-a preliminare a Europei, selecționata Uniunii Sovietice, și prima clasată în grupa a III-a preliminară din America de Sud, Chile. Manșa a doua se va desfășura la Santiago de Chile în prima jumătate a lui octombrie. O știre mai de mult anunțată, cunoscută de acum de iubitorii fotbalului. Dacă am reamintit-o am făcut-o numai pentru că de la ea vom porni în micul nostru comentariu de astăzi. Și anume despre semnificațiile acestui prim baraj, din întreaga istorie a campionatelor lumii, dintre o formație de pe continentul nostru și una aparținînd celui de al doilea continent, ca densitate și valoare fotbalistică, America de Sud. În asta noi vedem o anomalie. Adică faptul că s-a ajuns ca numărul reprezentantelor la turneul final să fie redus, cu o echipă, tocmai pentru unul dintre cele două continente cu o pondere esențială în ansamblul vieții fotbalistice.

Simpla numire a celor două posibile eliminate din cursa pentru München de acest baraj suplimentar și ne slujește ca argumentare. Gîndiți-vă că vor lipsi de la a X-a ediție jubiliară a competiției supreme fie reprezentativa Uniunii Sovietice, una dintre echipele care au apărut cu regularitate la ultimele turnee finale, fie aceea a statului Chile, deținătoarea medaliilor de bronz la ediția 1962, care a reușit acum, în preliminarii, să depășească pe una dintre cele mai redutabile selecționate sud-americane, Peru.

Formula rămîne, deci, neinspirată. Se știe că problema sistemului general de organizare a turneului final a devenit foarte acută, că — în adevăr — dezvoltarea activității fotbalistice pe plan mondial — nu mai poate fi cuprinsă, nu mai poate fi reprezentată de actuala modalitate, atît a calificărilor cît și a organizării fazei finale. Ni se pare însă nepotrivit ca începutul de reforme, care nu a avut tăria să modifice formula ca număr de echipe participante să lovească tocmai în continentele cu cea mai ridicată — calitativ și cantitativ — forță de pe întregul glob, Europa și America de Sud. De altfel, apropierea de amîntitul baraj provoacă reacții asemănătoare din partea comentatorilor și chiar a oficialităților și nu numai din cele două țări care suportă — primele — inovația ci și în foarte multe alte locuri din continentele implicate de baraj.

Cu siguranță că Congresul F.I.F.A., de la anul, din R. F. Germania, va avea un moment extrem de agitat, acela cînd se va discuta formula C.M. 1978.

Eftimie IONESCU

INSTANTANEE

● LA U.E.F.A. SÎNT AFILIATE 33 de federații naționale, ceea ce înseamnă 20 000 de cluburi, mai mult de 385 000 de echipe, 12 milioane de jucători și 250 000 de arbitri. E ceva ! ● SIR STANLEY ROUS a vizitat de curînd instalațiile aflate în pregătire în R. F. Germania pentru viitorul campionat al lumii, și a rămas mulțumit de cele văzute ● REPREZENTATIVA UGANDEI a cucerit „Cupa juniorului", competiție la care au luat parte selecționatele de juniori a cinci țări din estul Africii : Uganda, Kenia, Tanzania, Zanzibar și Zambia ● TORPEDO MOSCOVA efectuează în clipa de față un turneu de șase jocuri în S.U.A. **„Succesul pe care l-a cunoscut anul trecut Dinamo Moscova ne-a făcut să invităm o altă echipă sovietică"**, a declarat Phill Woosnam, unul din conducătorii N.A.S.L. (Federația de fotbal din S.U.A.) ● BUNE REZULTATE ale echipei Ruwenzori National din Kinshasa, în Grecia : 1—2 cu Olimpiakos Pireu, campioana țării, 1—0 cu Apolló Salonic (recenta adversară a Rapidului din București), cîștigătoarea diviziei a doua, și 1—1 cu Panetilikos Agrinion, cîștigătoare diviziei a treia ● La SALZBURG S-A CONSUMAT un meci între echipele de veterani ale Austriei și R. F. Germania : 2—2. Golurile oaspeților le-a marcat Uwe Seeler ● PÎNĂ ACUM, în 1973 s-au disputat 95 de meciuri în cadrul preliminariilor C.M. Pînă la 31 decembrie, data limită, se vor mai juca încă 47 și toate finalistele vor fi cunoscute ● REGELIO ROMERO, un meseriaș de 39 de ani din Buenos Aires a fost singurul cîștigător al etapei la „Prode" (concurs gen Pronosport) : 660 milioane de pesos, adică o jumătate de milion de dolari, cîștig record în Argentina ● RIVERA A REFUZAT să dea curs propunerii de a apare pe ecran — cea de a cincea făcută în ultimii ani marilor vedete ale balonului rotund, după Pele, Cruyff, Beckenbauer și Sivori ● ANTRENORUL ARGENTINIAN MANUEL GIUDICE renunță la fotbal. Fostul director tehnic al lui Independiente, cu care a cucerit „Copa Libertadores" în 1964 și 1965, a fost rănit cu prilejul unui meci disputat la Tucuman : l-a lovit în cap o piatră aruncată din tribună ● „RĂZBOI" ÎN ITALIA între maseurii echipelor din B și din A pe de o parte și federație pe de alta : nu s-au îndeplinit promisiunile făcute în 1970 de mărire a salariilor ● A DECEDAT (criză cardiacă) Jose Villalonga, fost antrenor al reprezentativei Spaniei. Avea 63 de ani ● RECENT A FOST ÎNSCRIS golul nr. 20 000 în campionatul U.R.S.S. Autor : mijlocașul Kuksov (Zaria Vorosilovgrad) în meciul cu Karpati Lvov (4—1) ● PENTRU A DOUA OARĂ, Beroe Stara Zagora marchează opt goluri în noul campionat al Bulgariei. prima etapă : 8—0 cu Pernik, în a patra 8—1 cu Botev Vrața. Jumătate au fost opera tînărului conducător de joc Petkov, care conduce în clasamentul european al „Ghetei de aur", urmat de reșiteanul Nestorovici ● LEEDS UNITED — din nou irezistibilă în campionatul Angliei : trei meciuri, trei victorii, opt goluri înscrise și doar două la pasiv. Numai de ar ține pînă în final... ● A.C. MILAN va aniversa anul acesta jubileul de 75 de ani de la înființare ● ALBERT A FOST SĂRBĂTORIT la Budapesta pentru cei 32 de ani ai săi împliniți în ziua partidei Ferencvaros — Vasas (2—1). Cu acest prilej, Albert a marcat cel de al 255-lea gol al său în campionat ● A ÎNCEPUT și campionatul Irlandei de Nord. Două rezultate care ne interesează : Linfield — Glentoran 6—0 și Larne — Crusaders 1—1 ● Toulouse — regina bonificațiilor care se acordă în campionatul francez : trei meciuri, trei puncte suplimentare.